

Anna Molina

7 Novembre 2022

Anna Molina (la Vilella Baixa, Priorat, 1972). Després de llicenciar-se en Filologia Anglesa a la Universitat de Barcelona va decidir anar a passar un any sabàtic a Dinamarca, i avui encara hi és. Viu en el petit país escandinau des del 1996 i, a part d'escriure, gestiona la comercialització dels vins ecològics que produeix al Priorat amb un grup d'amics. La seva narrativa bascula amb naturalitat entre la influència de la cultura escandinava i de la mediterrània. Va debutar amb la novel·la *L'home de lava* (Saldonar, 2016), va continuar amb *Voliac 2004* (Saldonar, 2017) i ha col·laborat amb els seus relats en recopilacions i premis literaris. Aquesta tardor ha publicat un recull de contes amb la Magrana, *Anècdotes de primera magnitud*, i el conte que us

oferim avui és inèdit.

Boqueria

—¡Mira qué sardinitas que tengo, mi amor! Peix de roca per a la sopeta! Va, que de tan fresc em marxarà saltant! Gamba de Palamós, d'oferta!

»Què et poso, carinyo?

Al Jaume, si li haguessin preguntat a quant cotitzava el dòlar, l'euríbor, o si era més assenyat contractar un préstec de renda fixa o variable, li hauria resultat més senzill respondre. Uns segons abans, estava plantat a la parada de la fruita de sempre; s'havia acostat un préssec de vinya al nas i havia tancat els ulls en olorar-lo. Uns segons després, sense saber com hi havia fet cap, estava plantat davant d'una parada de peix; plantat sense dir ni ase ni bèstia, amb cara de tòtil, el cap trabucat i la suor..., molta suor, que li colonitzava la camisa tan ben planxada a marxes forçades i feia recular l'olor del suavitzant al reducte de les mànigues.

—Què et poso, carinyo? —va repetir la peixatera.

I què li havia de contestar, el Jaume, si no podia sofrir el peix! Ni el peix, ni els crustacis, ni el caviar, ni res que fes aquella fortor de «suor talàssica» que ell deia...

—Aixó d'aquí. Posa'm això d'aquí...

—Navalles. Boníssimes, a la planxa, amb all i julivert.

—Això també es menja?

—No, home, no. Això és la closca! —va exclamar la peixatera sense poder amagar un somriure maternal.

—Què fem, mig quilet?

—No, posa-me'n quatre.

—Quatre quilos?

—No, quatre navalles.

—Quatre navalles? —va repetir la peixatera, descol·locada.

—Sí, per tastar-les. Si m'agraden, ja tornaré.

—Com tu vulguis, rei. Alguna coseta més?

—No, gràcies. Ja està bé.

—Ves a la carnissera a buscar-te un bon bistec, que amb quatre navalles no t'arriba la benzina, guapo.

En sortir de la Boqueria, el Jaume va llençar la bossa amb els mol·luscs a la primera paperera que va trobar i va dirigir-se apressat cap a l'oficina. Odiava haver de travessar la Rambla, sempre plena de turistes de motxilla, d'aquells que no es gasten ni un euro i només ocupen metres quadrats d'una ciutat que cada dia es desperta i se'n va a dormir més atapeïda. Diverses vegades, havia demanat que el traslladessin a Sarrià; de moment, però, la seva cap semblava que gaudís fent-lo baixar cada dia de la zona alta en metro i tenint-lo pres en aquella oficina bancària. Oficina on la majoria de serveis s'oferien a través dels caixers automàtics, i on l'únic tipus de client que de tant en tant entrava era la iaia del principal, que s'havia quedat al barri víctima d'un lloguer vitalici que l'havia convertida en espectadora involuntària de la més imparabile metamorfosi urbana. Totes feien la mateixa cara d'espantades quan arribaven davant del taulell del Jaume, curtes de respiració, i li demanaven ajuda per retirar la pensió. Perquè sortir al carrer significava transitar per carrers on botigues de roba i cafeteries amb noms extravagants, que no sabien pronunciar, havien engolit els comerços de referència de sempre i s'havien propagat com la pesta bubònica. I de la nit al dia, com aquell qui diu, sortir de casa era més aviat un acte de superació que no pas una altra cosa, perquè vagarejar pel barri havia perdut tot l'encant del món, i l'esperança de no trobar un dels decorats que havia imposat la globalització darrere de cada cantonada s'havia esvaït del tot.

El Jaume encara tenia fe que, tard o d'hora, acabaria entrant en el departament d'anàlisi de mercat. Cada cop que anava a Olot a casa els pares, per festes, i el pare li preguntava: «Què? Ja t'han col·locat allà on volies, Jaume? O encara fas de caixer?». Se li feia un nus a l'estómac, i el dinar se li entravessava: «Com si fos tan fàcil tot. El cabró... Amb aquestes ínfulas de plutòcrata, i mai no ha hagut de moure un dit des que es va casar amb la mare».

El dia se li havia fet més curt del normal i a l'hora de plegar, tot i que no ho acostumava a fer mai, va tornar cap a la Boqueria abans d'agafar el metro. Va acostar-se a la peixateria i es va aturar quan va concloure que la distància era la idònia per mirar i no ser vist. Per fer-ho tot com Déu mana, es va treure el mòbil de la butxaca i va començar a parlar abusant d'una terminologia financera a l'abast de pocs i que fos sentida per les multituds que transitaven entre els carrerons formats per les parades. La majoria ni es preguntaria què feia un tauró financer observant una sirena. La sirena, però, no era enlloc i el Jaume va anar cap a la boca de metro per poder desaparèixer d'entre aquella concentració de plàncton humà.

L'endemà va tornar a repetir: préssecs de vinya a la parada de fruita i, uns segons després, palplantat davant de la parada del peix. La sirena havia tornat. Era la més jove de les peixateres i l'envoltava una aura de boira argentada que contrastava amb la pell d'avellana torrada i els cabells color de castanya acabada de sortir de la beina. Tenia el cos ben proporcionat i cap part no semblava que mai s'hagués d'encomanar al pas del temps ni deixar-se veure amb la flacciditat. Se li va acostar una peixatera més gran:

—¡Guapo! ¿Qué le pongo? Què li poso? Senyor! Digui'm què vol.

El Jaume va assenyalar la peixatera jove sense ser capaç de dir res.

—Vol que l'atengui la meva filla? Curt de paraules sí, però de gambals no —va fer la peixatera amb un somriure picaresc.

—Només li volia dir que les navalles que em va vendre ahir eren molt bones.

—I és clar que sí, així m'agrada, que passi a dir a la Lucía que el nostre peix és bo.

»Lucía, amor, ven pa cá, que hay un joven que te quiere decir lo buena que está... la navaja.

Es deia Lucía i era la filla de la peixatera més gran. Pel que havia observat el Jaume, eren de dues a tres peixateres a la paradeta. Ahir la mare no hi era, però avui, sí. La peixatera número tres, en canvi, hi era cada dia. Semblava no pertànyer al rang familiar; treballava molt concentrada, com si fos conscient que la tenien allí per tallar el bacallà i coordinar els torns cada cop que les moles de clients se'ls acostaven, cap allà a l'hora de dinar. Se la veia una dona fidel, treballadora, que segurament sabia tots els secrets familiars i que els guardava com petites perles dins d'una ostra.

—Les navalles eren molt bones —va deixar anar el Jaume de cop quan la Lucía se li va acostar.

—Que bé, rei, però si no els hi devies trobar el gust? Vols que te'n posi més?

—No, no. Avui m'agradaria tastar una altra cosa. Què és això?

—Uix! Això són eriçons de mar! Garotes... o garoines... Té molts noms. Vols tastar-ne una? Va que te la parteixo! I així no et punxaràs. A Dalí el tornaven boig; diuen que se les feia portar en avió fins a París. Tots eren una mica excèntrics, la colleta de pintors aquells.

»Té, agafa la cullereta i treu-ne la carn aquesta ataronjada.

El Jaume es va posar blanc com un paper i, de sobte, es va trobar dins d'un remolí format per totes les parades del mercat que giravoltaven a mil revolucions per minut. Es devia plegar com un putxinel·li a punt de guardar, perquè quan va tornar a obrir els ulls i va enfocar la vista, va veure que les soles de les seves sabates eren a l'alçada dels pits de la mare peixatera, i la filla, que aguantava la mare mentre ella li aguantava les cames a ell, li deia alguna cosa que el Jaume no acabava de desxifrar. A poc a poc, es va anar recordant d'aquella boleta punxeguda, llefiscosa per dins, que podia aigua marina reclosa i li va venir una glopada de préssec de vinya, que va haver de tornar a empassar per no agreujar la situació encara més. La Lucía se li va acostar amb una ampolleta d'aigua del Carme; n'hi va fregar una mica pel front amb les mans i li va atansar l'ampolla als llavis perquè en fes un glop. El Jaume es va anar incorporant i després d'assegurar a mitja Boqueria, que se'l mirava com si fos un peix gros a punt de trencar l'ham, que ja es trobava bé; es va dirigir cap a la Lucía i li va fer saber que aquell dia prendria alguna cosa sense closca.

A l'última paperera abans de sortir del mercat, el Jaume hi va llençar la bosseta amb la rodanxa de lluç, que li havia embolcallat la sirena, i va travessar la Rambla fent gambades d'home atrafegat.

El dia a l'oficina no el va acabar. El Jaume va haver de marxar cap a casa abans d'hora, encara amb l'estómac regirat. De tant en tant, la memòria li feia una mala passada i li repetia l'escena deplorable de la Boqueria amb pèls i senyals i, per molt inexplicable que fos, encara sentia la ferum d'aquella bèstia endimoniada que només era al món per punxar i perquè una conxorxa de sibarites obscurs li xuclessin les entranyes com a càstig.

En arribar a Sarrià, va anar directe al pis i es va ficar a la banyera per veure si el sabó i, posteriorment, la colònia de La Toja que la mare li duia cada cop que venia a tafanejar a Barcelona, li podien retornar el nivell de pH de la pell previ a haver estat en contacte amb la garota.

Net com una patena, el Jaume es va estirar al llit i es va anar abaltint. Una son segrestadora se'l va fer seu i, passades nou hores, se'n va cansar i el va tornar allí on l'havia pres com a ostatge.

Al Jaume l'havia despertat el terrabastall del camió de les escombraries, tot just quan es disposava a penetrar la Lucía. El membre ja se li havia posat ben dret i semblava que continuaria força empinat una bona estona, però quan va tornar a tancar els ulls per veure si podia retornar a l'escena on la Lucía se li havia posat a punt de caramel, va aparèixer el rostre del seu pare, que plorava llàgrimes dolces de tant riure, per no haver de plorar llàgrimes salades plenes de desencís: «Amb una peixatera ha acabat el nostre fill economista! Ha, ha, ha!». L'ejaculació va estroncar-se de cop i el Jaume va anar corrents cap al lavabo i es va posar en un racó, arraulit com una bestiola a qui l'amo pega perquè li ve de gust.

Feia dos dies que no havia anat a la Boqueria. L'olor de garota s'havia anat dissipant, però la Lucía encara el torturava. Quan la libido se li disparava es repetia que de què parlarien un economista i una peixatera després d'un any, quan ja haguessin cardat de dia, de nit, per davant, per darrere... A més a més, l'olor de peix... Com s'ho faria si no la desinfectava cada vegada abans de copular? Quan se li va acudir comprar accions de La Toja, es va fer gràcia a ell mateix: «Tens humor d'economista», li deia sa mare sovint, tota cofoia.

Finalment va decidir-se a fer el pas. Preguntaria a la Lucía si li venia de gust anar a sopar amb ell per donar-li les gràcies per l'aigua del Carme i tota la pesca... La portaria a un restaurant d'estrella Michelin i anirien de copes per la zona alta, perquè notés bé el contrast de la Barcelona on treballava i la Barcelona que, segurament, no havia trepitjat mai. I després, si no sorgia cap contratemps, la duria al piset. I si se la tirava un cop, potser ja n'hi hauria prou per treure-se-la del cap; perquè, encara que li costés admetre-ho, el malparit del seu pare tenia

raó: un economista no acaba amb una peixatera, per molt bona que estigui.

A la parada de peix només hi havia la peixatera número tres, que se'l va quedar mirant una estona i li va deixar anar:

—Cariñito, tu, avui, como molt peig blau, que la cajcara se te ennuega!

El Jaume, que estava plantat davant d'un pop de tentacles similars a una anaconda, va fer un pas enrere quan va notar que la salinitat que desprenia aquell zoològic de criatures llefiscoses li començava a envair els narius. Un cranc, que es negava a fer la mateixa fi que els seus homòlegs, va aplegar les últimes forces i, amb la determinació d'un pres que ha decidit fugir, va fer un salt al buit emportant-se, sense voler, una gamba de Palamós que, de ben segur, hauria preferit estalviar-se aquell sotrac final abans de l'últim panteix.

La parella espontània de crustacis va aterrar sobre les sabates acabades de polir del Jaume i ell, sense pensar-s'ho ni un segon, va aixecar el peu per esclafir-los sense compassió.

La peixatera número tres va sortir disparada de la paradeta amb una escombra i una pala per fer desaparèixer el despropòsit marí de la superfície, i va dir alguna cosa que potser era millor que el Jaume no sentís i que, de fet, no va sentir.

—La Lucía no hi és avui? Li volia donar les gràcies per...

—No. Ja s'ha tornat cap a Amèrica, ara que su madre ja està bé.

—Amèrica?

—Sí, a la Lucía le van donar una beca per anar a estudiar econòmiques, a Amèrica, y vino porque su madre se puso mala, para ayudar, però ya li han donat l'alta, a la Rosa. Ya le diré a su madre que ha passat el noi de la garota a donar las gracias a la Lucía.

»Y a usted? Què li poso?

Categoria : L'inèdit

Etiquetes : Anna Molina

[Crea un lloc web gratuït o un blog a WordPress.com.](#)

Anuncis

REPORT THIS ADPRIVACITAT